

distvé zmeněny tak, aby byly vhodným prostředkem k dosažení polepšení mladistvého provinilce a k jeho mravní a sociální záchraně.

3. Sjezd vyslovuje však přání, aby v připravovaném zákoně byly uplatněny tyto jeho požadavky:

a) Soudce nebudiž nucen, aby, uzná-li obviněného vinným, uložil mu trest, nýbrž bude mu dáno na vůli, je-li to na prospěch nápravy mladistvého, aby nařídil místo trestu vhodné výchovné opatření;

b) při delších trestech na svobodě budiž připuštěno, aby soudce stanovil nejnižší a nejvyšší hranici trestu a aby trest v těchto hranicích byl vykonáván tak dlouho, až se dosáhne výchovného účelu trestu.

(Olšar, Horák, Mojžíš, Mudrová, Vančura.)

Sekcia V. pre právo verejné.

Predseda: Dr. Jiří Hoetzel, prof. práv. fak. univ. Karlovy v Prahe; **I. miestopredseda:** Dr. František Weyr, prof. univ. Masarykovy v Brně; **II. miestopredseda:** Dr. Josef Kállay, verejný notár v Bratislave; **III. miestopredseda:** Dr. Karel Laštovka, prof. práv. fak. univ. Komenského v Bratislave; **IV. miestopredseda:** Dr. Alojz Štůla, I. nám. primátora hl. m. Prahy; **jednatel:** Dr. Otakar Liška, vrch. kom. pol. spr. v Bratislave. Jednatel'a **zastupoval** behom celého zasadania Dr. Juraj Kazár, koncipista pol. správy v Bratislave.

O t á z k a 1. Vadné správne akty.

Prácu podal: Dr. Ervin Hexner.

Predseda j u c i univ. prof. Dr. J. H o e t z e l zahájil jednanie o 16. hod. Po uvítacích slovách vyzdvihnul hlavné momenty problému vadných správnych aktov. Ich riešenie však prenechal referentovi Dr. E. Hexnerovi, ktorý jediný podal na túto otázku písomnú prácu.

Referent Dr. E. H e x n e r shrňuje — po odkaze na svoju obsiahlu prácu písomnú — v stručnosti hlavné thezy, ku ktorým dospel. V nauke o vadných správnych aktoch vidí patológiu správneho aktu, ktorej najdôležitejším prameňom sú nálezy najv. s. súdu. Vylučuje riešenie rôznych podružnejších otázok, ktoré sa pri určovaní príčin vadnosti naskytujú a omedzuje sa na definovanie pojmu »vadnosti« pojmu »správny akt«. Vadné správne akty sú mu pojmom relatívnym v tom smysle, že predpokladajú správne akty nevadné. Hranice medzi vadnými a nevadnými aktmi správnymi sa rozplývajú, nakoľko právny poriadok neobsahuje žiadnej generelnej definície vadnosti, ničmenej treba dľa referenta vadnosť merať iba na merítku pozitívneho práva. Po nástine tradičného rozdelenia vadných správnych aktov podľa rôznych kritérií vyzdvihuje referent svoje rozdelenie. Charakteristikou správnych aktov vôbec (teda aj neexistentných) vidí v tom, že všetky vystupujú

so subjektívným nárokom, aby byly považované za správne akty. 1. Akty neexistentné sú dľa neho tie, ktoré podľa pozitívneho práva nevyvolávajú žiadných právnych následkov. Pre tieto neplatí prezumpcia existencie a proti nim je dovolená resistencia. 2. Akty vadné sú aktami orgánov verejnej správy, na ktoré sa vzťahuje prezumpcia existencie, ktoré však sú postihnuté vadou spojenou s určitými právnymi účinkami. 3. Akty zaťažené vadou právne irrelevantnou. Z § 6 zákona o N. S. S. vŕaj vyplýva, že N. S. S. je oprávnený hodnotiť vady podľa toho, či sú podstatné, alebo nie. Neexistentné akty nemôžu byť sanované, kým čiast' vadných správnych aktov môže byť sanovaná na základe predpisov verejného práva, druhá čiast' musí byť zrušená ex nunc. Pokiaľ N. S. S. prehlási »neexistentný« akt existentným, alebo pokiaľ zruší »neexistentné« rozhodnutie, zakladá sa závažnosť kognície podľa referenta na § 7 zákona o N. S. S.

Záverom uvádza referent pripomienky, ktoré k jeho práci podal Doc. Dr. Neubauer, na čo odvoláva svoj návrh rezolúcie a stotožňuje sa s rezolúciou, ktorú navrhuje prof. Hoetzel.

V debate prof. Dr. Hilarowicz z Varšavy pozdravuje sekciu pre právo správne v mene poľského Institutu pre právo administratívne a v mene delegácie poľskej a v koreferáte, ktorý podáva, odporúča aplikovanie príslušných analogických zásad práva civilného na právo správne. Prof. Dr. Taubenschlag z Varšavy poukazuje, že napriek niektorým prednostiam práce Dr. Hexnera jeho methoda poznávania a rozlišovania vadnosti správnych aktov vypovedá v mnohých prípadoch službu. Doc. Dr. Neubauer vyzdvihuje ako dôležité pre rozlišovanie aktov vadných a neexistentných, že každý akt opiera svoju platnosť o normu zákonnú. Zákon stanoví skutkovú podstatu, keď je tato dána, vzniká správny akt. Ďalšie predpisy podružnejšie významu pre platnosť nemajú, predsa však zákonodárca zpravidla neoddeľuje tieto dve skupiny noriem, čím je rozhodovanie praktikov značne sťažené. Preto navrhuje dodatok k rezolúcii, v ktorom by sjazd doporučoval, aby zákonodárca dľa možnosti rozlišoval náležitosti súrne pre vznik obyčajných povinností procesných. Dr. Tarabrin zastáva názor, že každá vada zakladá neplatnosť správneho aktu, lebo každý právny predpis, ako prejav vôle štátnej moci, si vyžaduje rovnakého zachovania. Dr. Havelka sa vyslovuje proti návrhu Doc. Neubauera na dodatok rezolúcie, nakoľko tie predpisy, ktoré sú normované zákonom sú vŕaj iste nutné a rovnako platné; naproti tomu predpisy stanovené inými orgánmi tu neprichádzajú tak v úvahu. Predseda júci prof. Dr. Hoetzel, žiada rečníkov, aby sa omedzili na poznámky k jednotlivým bodom rezolúcie a reaguje na uvedené prejavy. K referátu prof. Dr. Hilarowicza podotýka, že je prištedrý pri pripúšťaní použitia analogií civ. práv. predpisov pre právo správne. K návrhu Doc. Neubauera poznamenáva, že krivdí zákonodárcovi, keď tvrdí, že si neuvedomuje rozdielov medzi podstatnými a podružnejšími náležitosťami správnych aktov. Na to ešte prezident NSS. Dr. Hácha vyslovuje pochybnosť s tým, že by bolo účelné, aby zákonodárca sám triedil vady, to sa má prenechať teorii a judikature. K vývodom Dr. Tarabrina, že každá vada zakladá rovnako neplatnosť správneho aktu poukazuje na § 6 zákona o NSS., podľa ktorého má súd hľadiť len k podstatným vadám. K stanovisku Dr. Hexnera, že neexistentné správne akty majú sa najv. správ. súdom ignorovať a opravné prostriedky proti nim odmietať uvádza, že vo

väčšine prípadov sa skutočne tak deje, rozhodnutia o tom však nie sú uverejňované v rozhodnutiach NSS. Ničmenej účinnejšia ochrana strany si v daktových prípadoch vyžaduje toho, aby sa NSS. bral aj prúdom, ktorý Dr. Hexner kritizuje. Zásady prísnej logiky sice hovoria za Dr. Hexnera, záujmy občanstva však za praxu, ktorú zastáva náš NSS. Po niekoľkých poznámkach Dr. Hexnera bola rezolúcia nim navrhnutá schválená takto:

1. *Tvorcom všeobecných právnych noriem sa doporučuje, aby užívali výrazu neplatný správny akt len v tých prípadoch, kde sa chce vyjádriť naprostá bezúčinnosť správnych aktov (paktov).*

2. *To sa zvlášť doporučuje pri tvorení vôle kolegiálnych orgánov správnej moci.*

3. *Tatáž opatrnosť sa dáva na radu pri stanovení podmienok neúčinnosti správnych aktov čo do obsahu týchto aktov.*

(Dr. A. Štafl, Dr. R. Wierer, JUC. Bulín a Dr. L. Knappek.)

* * *

O t á z k a 2. Či je nutné zdokonaľiť právnu garanciu občanov v našom právnom poriadku?

a) *»Ručenie štátu za úradníka.«*

Práca nedošla žiadna.

Predseda prof. Dr. J. Hoetzel zahájil jednanie 13. októbra o 8³/₄ hod. Hlavný referent doc. Dr. J. Matějka rozoberá problém ručenia štátu za úradníkov v podstate následovne: Úprava tejto otázky je u nás doteraz nedostatočná. Naš právny poriadok nemá všeobecných predpisov, ktoré by ju upravovali. Zákony sľúbené v §§ 92 a 104 ústav. listiny neboly ešte vydané. V tejto budúcej zák. úprave bude sa náš zákonodárca musieť prikloniť k stanovisku väčšiny evropských štátov, ktoré si otázku, či štát ručí za svojich úradníkov, zodpovedaly kladne. Dôležité však je rozhodnúť, či má povinnosť náhrady spočívať na orgáne, ktorý škodu spôsobil, alebo na štátu samom. V prípade prvom by bolo vymáhanie náhrady škody — pre nedostatok finančných prostriedkov príslušného úradníka — často illuzorným a sťažilo by postavenie poškodeného, ešte aj v tom, že by musel najprv hľadať vinníka. Ústavná listina sľubuje zákon o ručení štátu, pri čom vedľa ručenia štátu pripúšťa primerané ručenie sudcov, neustanovuje však či sa toto ručenie vzťahuje aj na ostatných úradníkov, menovite správnych. Zákonodárca bol si pri tom vedomý rozdielu medzi sudcami a úradníkmi správnymi, vzhľadom na neodvislosť sudcov naproti pomeru podriadenosti úradníkov správnych. Referent sa vyslovuje za priame ručenie štátu, pri čom by štátu prislúchalo právo postihu proti dotyčnému úradníkovi. — Ďalej sa dotýka referent otázky do akej miery ma ručenie siahaf. Ručenie by mohlo nastať pri subjektívnom zavinení (analogia principu viny), alebo by štát ručil za každú škodu úradníkom zavinenú (analogia principu rizika). Referent sa prihovára za to, aby de lege

ferenda byly použité obě dva principy kombinovane. Bude však třeba stanovit podmínku, že škoda nebola poškozeným spoluzavinena a že nemohla byt iným způsobom odstránena. — Konečne sa zmieňuje referent ešte o otázke kompetencie ohľadne uplatňovania nároku na náhradu škody. V Nemecku o ňom rozhodujú riadne súdy. Toto riešenie by sa však, vzhľadom na inú štruktúru našich právnych pomerov, u nás neosvedčilo. Preto sa referent domnieva, že u nás bude treba túto kompetenciu sveriť správne mu súdnictvu.

V debata Dr. O t t y k odchyľuje sa od názoru referenta v otázke kompetencie a zastáva názor, že výšku náhrady škody majú ustáľovať riadne súdy. Prof. Dr. K. L a š t o v k a sa v zásade shoduje s thézami hlavného zpravodajca, vyslovuje však určité pochybnosti ohľadne určovania toho, že v ktorých prípadoch a jak ďaleko má siahat regres štátu proti úradníkovi. Domnieva sa, že v mnohých prípadoch by bolo pôsobivejším riadenie disciplinárne ako právo regresu štátu. Pokiaľ ide o kompetenciu upozorňuje, že by ustálenie kompetencie správ. súdu znamenalo jeho úplné pretiaženie. Po replike referentovej, v ktorej — proti prípadnej pretiaženosti správneho súdu — poukázal na veľkú pretiaženosť riadnych súdov, bola bez zmeny prijatá rezolúcia navrhnutá referentom. N á v r h Dr. K ř o v á k a na pozmenenie 4 bodu v tom smysle, že by bolo vynechané označenie, že ktorý súd je kompetentný, bol zamienený. Rezolúcia bola schválená takto:

1. Tretí právnický sjazd vyslovuje presvedčenie, že je nutno aby bola dovršená myšlienka právneho štátu a aby bol prevedený § 92 ústavnej listiny, zaviesť ručenie štátu za škodu spôsobenu výkonom verejnej moci. Spolu so zavedením ručenia budiž prevedena reforma verejnej správy a upravené práva a povinnosti úradníkov.

2. Nebudiž zavádzané priame ručenie úradníka, ale vyhradené štátu právo postihu.

3. Ručenie štátu nebudiž obmedzené na škodu úradníkom subjektívne zavinenú.

4. Rozhodovanie o nároku na náhradu škody a jeho výšky budiž prikázané správne mu súdnictvu.

*

b) »Ochrana proti nečinnosti úradov.«

Prácu podal prof. Dr. K. Laštovka.

Referent prof. Dr. K. L a š t o v k a predovšetkým pripomína, že mu došly pripomienky od Dr. Zajíčka, doc. Dr. Neubauera a od Dr. Chudabu; na čo prechádza k stručnému podaniu svojho referátu. Nečinnosť úradu vidí v tom, keď úrad nejednal, nezakročoval, ačkoľvek bol povinný jednat, teda jednat mal a mohol. Poukazuje na dôvody nečinnosti, ktorá dľa neho nekorení vždy v zlovolnosti a liknavosti úradu, ba práve naopak je vysvetliteľná často pretiaženosťou úradov, nesnadnosťou materie, ohľadmi politickými a pod. V ďalšom rozoberá referent ochranné prostriedky občana proti nečinnosti úradov. Uvádza prípady dozornej sťažnosti, devolúcie a fikcie pozitívneho i negatívneho vyriadenia. Primlúva sa za zavedenie všeobecnej, dosť dlhej lehoty vyriaďovacej, ktorá by platila sub-

sidiárne pre prípady, kde zákonodárca neustálil individuálnu lehotu vyriadenia. Okrem uvedených prostriedkov, ktoré v mnohých prípadoch nepostačujú k potieraniu nečinnosti úradov, treba pribrať na ochranu občana aj syndikátnu žalobu t. j. ručenie úradníka resp. štátu za škodu, ktorá bola občanovi spôsobená úmyselnou nečinnosťou úradnou. Nápravu chce referent dosiahnuť v prvej rade odstránením hlavných príčin zaviňujúcich nečinnosť a prieťah. Záverom uvádza referent pripomienku doc. Dr. Neubauera, v ktorej sa tento primlúva za zavedenie formálnej sťažnosti proti prieťahu riadenia k prednostovi úradu, ktorý by v krátkej lehote musel strane odpovedať prečo nie je akt vyriadený, keď môže strana vyriadení očakávať. Referent nedoporučuje toto riešenie, pretože by sotva bolo účinné a by znamenalo nový vzrast úradnej agendy.

V debate predsedajúci prof. Hoetzel zdôraznil potrebu nápravy proti nešvaru nečinnosti úradov a vyzdvihol, že prostriedky smerujúce k ochrane občanov proti nečinnosti úradov (menovite fikcia a devolucia) sú čiste mechanické, teda nie sú ideálne, avšak predsa sa ich musíme držať, kým sa nenájde účinnejší spôsob ochrany občana proti silnejšiemu štátu. Dr. Kořinský vidí hlavnú vinu v občanoch samých, menovite v ich nedbalosti a liknavosti. Úrady sú vraj úplne pretiežené následkom čoho je dodržiavanie lehôt nemožné. Prof. Taubenschlag z Varšavy je pre všeobecné krátke lehoty a prefikciu priaznivého vybavenia, ktorej treba vraj dať prednosť pred devolúciou. Doc. Dr. Neubauer má za to, že navrhovaná rezolúcia je príliš široká a žiada, aby bol daný konkrátny námet pre zákonodárca. Ďalej bližšie odôvodňuje svoj požiadavok vyslovený v pripomienkach, aby občania mali nárok na formálnu sťažnosť proti prieťahu riadenia. Dr. Chudoba žiada doplnenie a zmenu formulovania navrhutej rezolúcie a vyzdvihuje, že nečinnosť úradu môže ohroziť aj hospodárske postavenie občana. Primlúva sa za zjednodušenie verejnej správy a za zrychlenie riadenia; Dr. Fischer ako advokát háji záujmy strany. Vyslovuje sa pre lehoty, je však proti dohliadacej sťažnosti, miesto ktorej chce informačný nárok pre strany vo smysle pripomienky Doc. Dra Neubauera. Devolúciu považuje za nebezpečnú, lebo zbavuje stranu jednej, dakedy aj dvoch instancií. Pozitívnu fikciu pripúšťa aj u dvojstranných právnych jednaní avšak len v prvej instancii a to tiež ešte s určitými omedzeniami. Fikciu negatívneho vybavenia nepripúšťa vôbec. Dr. Tarabrin sa naproti tomu primlúva za fikciu negatívneho vybavenia. Prof. Dr. Matějka konstatuje, že nečinnosť úradov sa prejavuje hlavné v oboru agendy personálnej kde je takmer všeobecným zvykom osobné veci zdlhavo vybavovať. Dr. Krupský upozorňuje, že nečinnosť správnych úradov je často dôsledkom nečinnosti kolegiálnych orgánov a žiada, aby nadriadeným úradom bolo zakázané dávať pokyny pre úrady podriadené ohľadne vybavenia určitej spornej veci, lebo tým je strana de facto pripravená o jednu instanciu. Po záverečnom resumé predsedajúceho prof. Hoetzla bola prijatá rezolúcia, ktorá v podstate spočíva na thézach hlavného referenta prof. Dr. Laštovku a len v niektorých podrobnostiach sa prispôsobuje názorom vysloveným v debate. Návrh redaktora Hrabánka na doplnenie rezolúcie bol odmietnutý a rezolúcia takto usnesená:

1. Nápravu proti nečinnosti, alebo prieťahu úradov možno zjednať v prvej rade tým, že by boli odstránené hlavné príčiny, ktoré nečinnosť lebo prieťah úradov zaviňujú.

To sú najmä:

Neuspokojivá úprava právneho poriadku, nie vždy vhodná organizácia úradov a riadenia pred nimi, všeobecne známa preťaženosť správneho úradníctva a konečne i okolnosti úradom nezvládnuteľné.

2. Prez to však treba strane zabezpečiť možnosť, aby sa jej dostalo do určitej lehoty vyriadenia.

Za tým účelom sa doporučuje stanoviť pre vyriadenie vecí dostatočne dlhej lehoty jednak zvláštnej pre jednotlivé prípady, jednak lehotu všeobecnú a vysloviť povinnosť úradov v lehotách tých vydať vyriadenie.

3. Pre porušenie tejto povinnosti buď strane vedľa dozornej sťažnosti poskytnutá podľa možnosti ochrana i fikciou a devolúciou.

4. Fikcia a devolúcia nehodí sa však pre všetky prípady nečinnosti a nemožu byť zavedené všeobecne, ale len v prípadoch zvláštnych, ale ďaleko početnejších než dosiaľ.

Fikciu priaznového vyriadenia bolo by možno doporučiť len pre prípady jednostranné právnej justície a to pre prvú stolicu, fikciu negatívneho vyriadenia proti úradom činným ako rekurzná stolica.

V iných prípadoch budiž uvažované podľa povahy správnych vecí o devolúcii.

(Dr. L'. Knappek, Dr. A. Štafl, Dr. R. Wierer, JUC. Bulín.)

* . *

O l á z k a 3.: Štátne podniky, ich organizácia, správa a rozdiel od podniku a ústavu verejného.

Prácu podali: Dr. J. Havelka a Doc. Dr. Jar. Janovský.

Hlavný zpravodaj Dr. J. H a v e l k a konštatuje, že obe práce jednájú o otázke z hľadiska juristického a že sa v podstate shodujú. Rozdiel je hlavne len v ponímaní a definícii pojmu verejných ústavov. Referent uvádza v stručnosti pojem a charakteristiku verejného ústavu so zvláštnym zreteľom na zákonodárstvo československé a na judikaturu najvyššieho správneho súdu i najvyššieho súdu. Vymedzuje pojem verejného podniku podľa judikatury i zákonodárstva a pokúša sa o odlišenie podniku verejného od iných podnikov. Konečne zaoberá sa s pojmom podnikov štátnych s hľadiska nášho zákonodárstva vôbec, hlavne však s ohľadom na zák. č. 404/22 a nar. č. 206/24.

V tejto úprave vidí značný pokrok, lebo nimi bola prevedená zvláštna právna regulácia pomerov, ktoré sa skutočne od verejnej správy v pravom slova smysle značne lišily a ktoré preto inej úpravy právnej nezbytné vyžadovaly. Tým, že štátnym podnikom bola daná určitá hospodárska samostatnosť stalo sa ich hospodárstvo hybnejším. Vytyka však referent, že predpisy, ktoré upravujú vlastnú správu, sú málo jasné; ich aplikácia, že je sťažená nepresnosťou výrazu. Najväčšiu závalu však vidí

v naprostom nedostatku sankcie, lebo tým sa hlavný účel týchto predpisov — totiž odlúčenie štátnych podnikov od úzkej súvislosti s verejnou správou — stáva nesplnitelným. Tieto normy sú odkázané na dobrú vôľu tých, ktorí ich aplikujú resp. na disciplinárnu právomoc nadriadených štátnych orgánov. Referent doc. Dr. Janovský načrtnul len v hlavných rysoch obsah svojej práce písomnej. Zdôraznil tiež význam komercializácie štátnych podnikov pri čom sa má, dľa neho, prizerať k potrebnej diferenciácii medzi jednotlivými skupinami štátnych podnikov, hlavne vzhľadom k pomeru, v akom sa v nich uplatňuje verejný záujem. V celkosti sa stotožňuje s rezolučným návrhom hlavného zpravodaja Dr. Havelku, pridrža sa len svojej širšej definície pojmu verejného ústavu a podáva návrh na doplnenie rezolúcie.

V debate Prof. Dr. Hilarowicz číta referát riaditeľa polskej tabákovej reže o organizácii poľského tabákového monopolu, ktorý je dľa neho typickým výdelečným podnikom štátnym. Nadväzujúc na referát Dra Havelku a Doc. Janovského rozoberá v krátkosti pojem verejného ústavu a vyslovuje sa za jeho zúženie, aby sa predišlo ďalekosiahlym konklúziám. Odborový radca Dr. Mach v pripomienke k podaným referátom dotýka sa podrobnejšie otázky hospodárenia štátnych podnikov a ich financovania. Min. radca Dr. Čermák vyzdvihuje, že v pozitívnom práve sú len veľmi nepresne upravené otázky finančne právne a preto žiada vsunúť vložku do rezolúcie, aby pri budúcej zákonnej úprave bola aj týmto otázkam venovaná väčšia pozornosť.

Doplnená resp. pozmenená rezolúcia bola potom jednohlasne prijatá:

1. De lege ferenda doporučuje sa užívať výrazu verejný ústav len pre zjavy typické.

2. Právnu definíciu verejného podniku nemožno podať, na koľko právny poriadok má tu ustanovenia len kusé a vec je v nepretržitom vývoji. Všeobecne možno povedať, že u verejného podniku je daný zvláštny verejný záujem, jehož vymedzenie samé je ovšem právnický neprovediteľné. Právne normy sú veľmi rôznorodé.

De lege ferenda možno doporučiť opatrnosť v priznávaní verejného záujmu.

3. Právna úprava pomerov štátnych podnikov podľa zák. č. 404/22 a nar. č. 206/24 znamená značný pokrok pre hospodárenie štátnych podnikov. Hlavným nedostatkom úpravy je nedostatok garancie, že predpisy budú zachovávané.

De lege ferenda sa doporučuje dokončiť vývoj tým, že by bola aspoň štátným podnikom s charakterom výdelečným, u nichž verejný záujem vôbec není, lebo ustupuje do pozadia, priznaná právna subjektivita. U štátnych podnikov ostatných potom bolo by treba prehĺbiť predpisy nar. č. 206/24 v tom smere, aby bola daná právna záruka ich neodvislosti od štátnej administratívy.

Pri tejto novej úprave predpisov o štátnych podnikoch budú venovaná pozornosť predovšetkým dnešnému stavu teórie vyhovujúcemu formulácii princípov finančne správnych.

*Zákonnú úpravu správnych podnikov štátnych podľa zá-
sad obchodného hospodárenia bude prehĺbiť a zdokonaliť, pri
čomž bude prihliadať najmä k potrebnej diferenciacii medzi
jednotlivými typickými skupinami štát. podnikov, podľa toho,
v akej miere sa v nich uplatňujú hľadiska záujmov verejných.*

*4. Pri zjednodušovaní správy verejných ústavov a podni-
kov v duchu moderných tendencií, budiž vždy dostatočne pri-
hliadané k tomu, aby neboly ohrozené záujmy právnej bezpeč-
nosti občanov.*

Predseda júci a $\frac{1}{2}$ 14 hod. zaključil jednania V. komisie.

(Dr. L. Knappek, Dr. Štafl, Dr. Wierer, JUC. Bulín.)

Sekce VI. pro právo finanční.

Předseda: Dr. Bohumil Vlasák, zplnomocněný ministr a vedoucí odb. předn. min. fin. v Praze; **I. náměstek:** Dr. Jaroslav Preis, vrch. řed. Živnobanky v Praze; **II. náměstek:** Dr. Josef Drachovský, profesor Karlovy university; **III. náměstek:** Dr. Václav Brachtl, pres. gen. fin. řed. v Bratislavě; **IV. náměstek:** Dr. Bohdan Živanský, gen. taj. Ústř. obch. komor. v Praze; **jednatel:** Frant. Kabelka, vrch. fin. kom. gen. fin. řed. v Bratislavě.

O t á z k a 1.: Doporučuje se zachovati instituci vyrovnávacích fondů?

P r á c e podali: Dr. Eduard Wichta, vicepres. z. f. s. v Brně, Dr. Otakar Klapka, Dr. Richard Fischer, Dr. Al. Pěnička, připomínky Ed. Chudeba.

Referent Dr. V. Brachtl, president gen. fin. řed. v Bratislavě, nejprve mluví o podstatě vyrovnávacího fondu a cituje § 10 důvodové zprávy k zák. č. 77/28, podle něhož vyrovnávací fondy mají povahu provisorních institutů. Hlavní vadu jejich spatřuje v tom, že svazky o nich rozhodující nejsou odpovědný ani za jejich příjmy, ani za jejich použití. Shrnuje obsah písemných prací a připomínek: Dr. Wichta zdůrazňuje, že není třeba vyrovnávacích fondů, nýbrž vyrovnání mezi zeměmi, a to nejen co do potřeby. Dr. Fischer vytýká nedostatečnost fondu a v dodatku kritizuje osnovu nového zákona, a uvádí, že v anketě obcí byla různost názorů, většina však pro fond. Dr. Pěnička představuje si definitivní úpravu v podobě pojišťovacího fondu, do něhož přispívaly by svazky samy. Dr. Klapka jediný je pro zachování fondů. Připomínky podal Ed. Chudeba, který se domnívá, že fondy vyrovnávací musí být nahrazeny úvěry. Jsou tedy všichni až na Klapku proti zachování fondů. Referent sám je rovněž proti němu. Všichni se shodují, že jest nutno vymeziti úkoly samosprávných svazků v poměru k státu. Výpočet nemůže být taxativní. Jest otázka, zda systém dotační jest vůbec vhodný, neboť fond s dotacemi bez dalšího zatížení obce svádí k nehospodárnosti více, než úvěr. Naproti tomu omezuje se dnešní soustavou rozpočtová volnost a dochází i k nespravedlnostem, poněvadž se rozhoduje ihned, jak žádosti docházejí. Naprostá svoboda ovšem není možná. Podává potom návrh resoluce, který byl v podstatě přijat.